
INTRODUCCIÓ

Vet ací un segon volum de la nostra revista dedicat a l'estudi de la cultura medieval dins l'àmbit de la Corona d'Aragó. Hom hi detectarà a simple vista un *penchant* molt específic: la insistència en obres i autors relacionats amb l'antic Regne de València, que clarament coincideix amb una de les línies d'investigació del Departament de Filologia Catalana de la Universitat de València subvencionada pel Ministeri d'Educació i Ciència.

Aquest volum s'articula, en efecte, entorn a treballs d'alguns membres d'un equip valencià interdepartamental de recerca (A. Ferrando, F. Gimeno, A. G. Hauf, T. Martínez), que voldria arribar a constituir-se en eficaç catalitzador de la silenciosa i eficaç tasca d'altres excel·lents investigadors locals –molt ben representats per J. Chiner, V. J. Escartí, A. Rubio, i J. Villalmanzo–, als quals aspira a donar dins del possible el seu suport, tot atraient també i articulant en uns objectius comuns la col·laboració de mestres consagrats d'arreu del món, com, ara i ací, la de l'admirat P. Miquel Batllori.

Crec que l'esforç ha resultat positiu i que aquest segon número monogràfic de «Caplletra» dedicat als estudis medievals serà, com l'anterior, un obligat punt de referència. Si no vaig errat, cadascuna de les aportacions d'aquest volum brinda novetats i fa progressar substancialment el coneixement de les matèries tractades.

Així, per exemple, si gràcies a les contribucions de Chiner i Villalmanzo caldrà a partir d'ara modificar algunes de les dades biogràfiques d'autors tan importants com Joan Roís de Corella i Jordi de Sant Jordi, la imprecisió sobre el sentit de l'anomenada «valenciana prosa» podria esvanir-se d'una vegada per totes si resulta acceptable la tesi defensada per A. Ferrando sobre el significat de tan debatuda formulació. D'altra

banda, tots els qui han seguit amb curiositat la polèmica sobre la possible falsificació del ms. únic del *Curial e Güelfa* copsaran de seguida l'interès de l'estudi sobre aquest tema expressament encomanat a un expert de la talla del Prof. Gimeno. No menys destacables resulten, al meu entendre, la brillant síntesi del P. Batllori sobre la presència dels Borja i del Regne de València en el món europeu del Renaixement i les aportacions cabdals de Rubio i de Martínez, que obliguen a replantejar qüestions de gran importància a l'hora d'avaluar el context del discutit pre-humanisme català, com ara: l'aportació dels escriptors del Consell valencià a la creació del model lingüístic de la Cancelleria reial, o el debatut humanisme de fra Antoni Canals. Finalment, considerem també important que hom pugui tenir a l'abast edicions solvents de textos fins ara pràcticament inassequibles, com els que donen a conèixer V. J. Escartí i A. G. Hauf. Si la del primer resulta interessantíssima a l'hora de reconstruir des d'una perspectiva cortesana, no sempre del tot objectiva, la cort de monarques com el rei Joan, al qual Metge va convertir en interlocutor i *persona* literària de la seva obra, l'edició de Hauf reconstrueix a partir del *Liber elegantiarum* un text propagandístic de croada aleshores molt divulgat i ara pràcticament desconegut, potser relacionable amb el *Tirant lo Blanc*. Incideix així necessàriament en l'obra del valencià Joan Esteve, obra també estudiada des de perspectives renovelladores per un especialista en la matèria, el Prof. Lluís Polanco, en un important avanç de la seva tesi doctoral que estem molt satisfets d'haver pogut encabir *in extremis* en el primer volum, tot i haver-nos arribat «misses dites», quan teníem enllestida la publicació, ara feliçment culminada, d'ambdós volums. A tots els qui amb la seva col·laboració i continuat suport han fet possible aquesta publicació: moltes gràcies!

ALBERT G. HAUF I VALLS
València, maig del 1994